

FOTO STUDIO KASTERMANS/DANIELLE VAN COEVEDEN

gekost om de kast op te knappen”, zegt hij met een troise grijns. „Het was al te gek dat ik het mocht proberen. Als het dan ook nog lukt, ja dat is wel kicken.”

Publicatie

Ockhuijsen wil nog geen foto van het eindresultaat laten zien. Hij hoopt ooit nog een wetenschappelijke publicatie uit te brengen over de Ierse kabinet-kast. „Een uniek stuk dat hoogstwaarschijnlijk is samengesteld uit twee meubels uit 1720. Een 'huwelijk' noemen we dat in ons vak.” Bij de restauratie

vond de jonge vakman grote meta-

len nierten terug. „Die bestaan sinds 1934, dus ook afgelopen eeuw is er nog aan verbouwd. Ik geniet van de verhalen die deze meubels vertellen. Natuurlijk kun je antieke meubels weer strak trekken alsof er nooit iets mee gebeurd is, maar je kunt het verhaal met de opgelopen beschadigingen ook accepteren en laten zien.”

„Met enige regelmaat vinden we iets in oude meubelen. Een krant uit 1919 of een dagboek kleem achter een laajie. Het meest bijzondere dat ik ooit vond waren stratsobli-

gaties uit India. Die liggen nu in een museum. Met collega's tijdens mijn stage in Utrecht hebben we hard gelachen om een erotisch boekje uit 1830 waarin de eigenaar in de kantlijn allemaal persoonlijkke aantekeningen had opgeschreven. En in Ierland kreeg ik 15.000 jaar oude boten van een elandensoort in handen. Je weet nooit waar mensen mee binnenstappen. Dat maakt mijn werk zo leuk.”

Vriescel

Werk waar Ockhuijsen vrijwel non-stop druk mee is. Drie dagen

staat hij in zijn zaak in Klarenbeek

en drie - donderdag, vrijdag en zaterdag - in Hilversum. Op zondag doet hij zijn administratie en bedenkt hij nieuwe concepten en plannen. Srtistand is wat hem betreft achteruitgang. „Ik probeer steeds weer te vernieuwen. Zo bieden we sinds kort een nieuwe manier van houtwormbestrijding aan. We vergassen de beesjes niet langer, maar bevriezen ze. Daarvoor heb ik op mijn locatie in Klarenbeek een enorme vriescel staan.

Deze methode is al jaren in gebruik bij musea, maar voor de

particuliere markt is het nieuw.” „Leeftijdsgenoten verklaren me wel eens voor gek dat ik vaak zeven dagen per week met mijn werk bezig ben. Dat waardenen ze wel, maar ze begrijpen het niet altijd. Ik zeg altijd 'I've your dream'. Ik doe wat ik leuk vind. Als ik op zondag een keer geen belangrijke dingen heb, ga ik graag naar een veiling of een beurs. Is dat dan werk of onspanning? Voor mij is dat hetzelfde.” Lachend: „En ik kom heus ook wel eens in de kroeg, hoor. Wel woon ik nog thuis. Financieel is dat fijn, want ik kan blijven investeren in mijn bedrijf, en het is ook makkelijk. Als ik thuis kom staat mijn eeen klaar. Mijn ouders stitmuleren me in mijn werk en leveren graag hun bijdrage. En nu mijn relatie uit is, heb ik nog meer tijd voor mijn werk.”

Expositie

Zo gebruikt de Blaricummer zijn showroom sinds kort ook als expositieruimte. In november hingen er etsen en prenten, begin december eerde hij honderd jaar Amsterdamse School en in februari komt er een expositie over Thonet. „Een techniek voor gebogen hout, vernoemd naar een Duits-Oostenrijkse meubelmaker die dit uitvond. Iedereen kent deze techniek, want in veel cafés vind je nog steeds die bekende houten Thonet-stoelen met rondingen.”

Mer deze exposities wil Ockhuijsen de waardering voor het echte handwerk terughalen. „Tegenwoordig halen we alles bij Ikea. Goedkoop en makkelijk, maar haal de meubels vooral nooit meer uit elkaar, want een tweede keer in elkaar zetten is vrijwel onmogelijk. Mensen denken bij het woord antiek al snel aan duur, maar dat valt tegenwoordig heel erg mee. Je kunt voor 150 euro al een knappe antieke tafel krijgen. Veel meubels die ik in handen krijg zijn meer dan honderd jaar oud. Dat zie ik Ikea meubels nog niet zo snel worden.”